

— Всичко е готово вече! — старият стопанин рече, па на клонестата слива той плашилото облегна и зачака търпеливо, съ пушка във храститъ залегалъ.

А наблизно бѣше спрѣла сврака млада, дяволита и внимателно следѣше отъ човѣшки погледъ скрита. Щомъ разбра, какво ще стане, ако повече остане, тази птица хитроумна литна бързо и безшумно къмъ горитѣ тъмни, глухи и крадцитѣ дългоухи тя зарадвана откри край единъ потокъ игривъ.

— Нѣма правда, зайци млади! — рече свраката високо. — Въ лозето на дѣда Ради и край нивитѣ широки броди таласъмъ рогатъ, страшенъ, грозенъ, опашатъ и, които жертви хваща, право въ ада мраченъ праща. Този дяволъ, братя мили, да ви изяде решилъ е! Затова се съберете и, когато дойде нощъ, въ жилището му идете, влѣзте тихо и вържете неприятеля си лошъ! . . .

— А пъкъ после — наказание! — дългоухитѣ решиха и, следъ кратко съвещание, между храститѣ се скриха.

Ала щомъ настана вечеръ, и Балканътъ гордъ, далеченъ се обви въ мъгли и мракъ, край високата ограда въ лозето на дѣда Ради, зайцитѣ се събраха пакъ.

Старецътъ задрѣмалъ бѣше неуспѣтно въ храсталака и сега спокойно спѣше, а отъ клонестата сли-

ва хитрата и подла сврака гледаше съ усмивка дива.

— Тръгвайте въ редици бойни, зайци храбри и достойни! — злата птица се провикна и презъ шумата надникна. — Таласъмътъ скритъ е долу и отъ страхъ за прощка моли.

Щомъ водачътъ дългоухъ този гласъ крѣсливъ дочу, като младъ юнакъ подскочи, къмъ плашилото посочи, и другаритѣ му въ редъ, весели и ободрени въ битки кървави калени, смѣло тръгнаха напредъ. Тѣ не знаеха, горкитѣ, мисълта коварна, скрита на приятелката сврака, и че храбриятъ